

Szellemben szegények

Radu Gavriluț

Elhangzott Nagyváradon, 2022. július 13-án

<https://www.ekkesiaoradea.ro/>

Máté 7,21-29: „Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: „Uram, Uram!”, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nekem azon a napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, és nem a te nevedben úztünk-e ördögöket, és nem tettünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor azt mondom nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők! Mindaz, aki hallja tőlem ezeket a beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonló a bölcs emberhez, aki kősziklára építette házáat. És ömlött az eső, jöttek az árvizek, fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba, de nem dőlt össze, mert kősziklára épült. Mindaz, aki hallja tőlem ezeket a beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonló a bolond emberhez, aki homokra építette házáat. És ömlött az eső, jöttek az árvizek, fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba, amely összeomlott, és romhalmazzá lett. Amikor befejezte Jézus ezeket a beszédeket, a sokaság álmétkodott tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.”

Nagyon érdekes ez az igeszakasz, mert ez zárja a hegyi beszédet. Ez a befejező része. Több magyarázatot is hallottam erről a szakasról, és azt látom, hogy ezt a kősziklára és a homokra épített házról szóló részt sokan nem értik meg. Milyen házról van itt szó? Milyen ház omlott össze?

Ahogy már említettem, amikor valaki a vízbe lép azzal a szándékkal, hogy bemelegedjen, és utána kijön a vízből, ez azt jelenti, hogy egy utazás veszi kezdetét; rá lép egy útra, melynek rögtön az elején ott található a kereszt. És nagyon érdekes, hogy Máté evangéliumának a legelején ezzel a hegyi beszéddel találkozunk, amit ha megértünk, az meg fogja változtatni az életünket. Mit gondoltok, miért van a boldogmondások elején ez az igevers, hogy „Boldogok a szellemben szegények, mert övék a mennyek királysága”? Mi inkább egy olyan igeverset tettünk volna ide, ami arról beszél, hogy „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. De az Úr valami egészen mást tett ide: „Boldogok a szellemben szegények”.

Beszéltem néhányszor különböző helyeken arról, amit az Úr megmutatott nekem az Ő munkájáról; hogy az Úr Jézus is, mikor eljött, megüresítette Magát, rabszolgai formát vett fel, hasonlóvá lett az emberekhez, megalázkodott és engedelmes volt mindhalálig, és pedig a keresztfának haláláig. Ez volt az Ő élete. Ma egy testvér elmondta, hogy rájött, kicsoda ő – hogy milyen szörnyű, milyen visszataszító, milyen utálatos az énje. Örültem ennek. Gondoljátok meg, mikor az Úrhoz jövünk, az Úr belép az életünkbe, ez az én pedig tovább irányítja a lelkünk életét, és nem akarja átadni ezt a helyet. És minden nehéz helyzetet, mindazokat a dolgokat, amelyek bosszantanak, és amelyeket nem szeretünk, az Úr rendezi el, azzal a gondolattal, hogy megfossza a lelkünk feletti uralkodás trónjától ezt az ént. De ha mi nem látjuk ezt, akkor csak a nehéz helyzeteket fogjuk látni, és kérni fogjuk az Urat, hogy szabadítson meg tőlük. És nem fogjuk meglátni, hogy az Úr ezek által valójában gyengíteni akar minket.

És mit jelent valójában hordozni a keresztet? A keresztet hordozni azt jelenti, hogy elfogadjuk ezeket a hadműveleteket, amelyeket a Szent Szellem a körülmények által ellenünk irányít. Nagyon

egyszerű: ha rosszat mondanak rólunk, ha megbántják az érzéseinket, ha úgy érezzük, nem tisztelnek, nem értenek meg, ha a becsületünket bemocskolják, és úgy érezzük, meg kell védenünk magunkat, igazolnunk kell magunkat, ezek mind olyan helyzetek, amelyeket az Úr enged meg az életünkben, mert meg akar üresíteni minket saját magunktól. Mi a célja a megüresítésnek? Az, hogy helyet készítsen Krisztus számára. Ha mi telve vagyunk saját magunkkal, Krisztus számára nincs hely! Mert mikor János azt mondja, hogy nekem alább kell szállnom, Neki pedig növekednie kell – tud-e Ő növekedni? Természetesen nem tud. Mert Ő úgy növekszik, hogy egyre több helyet foglal el a mi lényünkben. Adsz Neki helyet? Elfogadod a helyzeteket? Ezt jelenti hordozni a keresztet.

A félreértések nagyon jók. Nem értenek meg minket, rosszat mondanak rólunk, ahogy Pál mondja: „rossz és jó hír által”. Mert mindezekben Istennek egyetlen célja van: hogy meg tudjunk üresedni saját magunktól. Mi nem tudjuk magunkat megüresíteni. De egyvalami lehetséges – amit nagyon sok keresztény nem ért meg –, hogy a Szent Szellem munkájához szükséges a mi beleegyezésünk, a mi együttműködésünk. Ez nagyon fontos.

Tudjátok, mit akar tulajdonképpen mondani a Máté 7. fejezete? Hogy miként válaszolok én erre a munkálatra, amit Ő akar végezni bennünk, hogy a királyság fiaivá tegyen. Mert a királyság fiai Krisztushoz hasonlatosakká kell, hogy legyenek. Az átmeneti időszakban, Dávid idejében, voltak megtúrt emberek: Jóáb, Simej, Abjájár – de mikor eljött a királyság, ott már nem így volt. Ott ezt már nem lehetett. Ezért, most van az az idő, mikor az Úr munkálkodni akar az életünkben, és ez csak Ő általa megvilágosítva lehetséges, mert mi másként nem tudjuk meglátni az Úr kezét a helyzetekben, amelyeken átme gyünk.

Testvérek, ezeknek a helyzeteknek az eredményeképpen leszünk szellemben szegények. A szellemben szegény valójában azt jelenti, hogy az ember nem foglalkozik saját magával. Olyan, aki nem büszke, olyan, aki tud Krisztusra nézni, és elfogadja a bánásmódot, amit a Szent Szellem akar munkálni az életében.

Megjelent egy nagyon érdekes igeszolgálat, Lance Lambertnek egy szolgálata, amit abban az időben mondott el, amikor Angliában élt. A címe: Könnyek a mennyben. A mennyben nem mindörökké lesznek könnyek, mert eljön az idő, mikor Ő letöröl minden könnyet. De lesznek könnyek a mennyben. Testvérek, ez az Ő legfontosabb munkája ma. Ha meg akarjuk látni, mit beszél valaki, akkor ezt kell látnunk: „ha valaki jönni akar Énutánam”. Elsősorban nem az Úr iránti buzgóság számít, nem az ambíció, hanem az, hogy tagadja meg magát. „Ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztjét naponta és úgy kövessen engem.” Ez a jel.

Mi büszke emberek vagyunk, és tudjátok, mit csinálunk? Másokhoz hasonlítjuk magunkat. Persze, soha nem fogjuk nálunknál érettebbekhez hasonlítani magunkat, hanem nálunknál alacsonyabbakhoz, hogy felemelkedhessünk. De eljön egy nap, mikor a mennyei világosság ránk ragyog, és akkor mi is azt fogjuk mondani mint Jób: „az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most pedig szemeimmel látlak téged. Ezért hibáztatom (megutálom – román) magam és bánkódom a porban és hamuban” (Jób 42,5-6). Tehát testvérek, mikor a szemünkkel meglátjuk Őt, mikor Ő kijelentette Magát, és megláttuk a szívünk romlottságát, akkor az eredmény az lesz, hogy „megutálom magam, és bánkódom a porban és hamuban”.

Ez az Ő munkája a mi életünkben; és azt mondja ott: „boldogok a szellemben szegények, mert övék a mennyek királysága”. Ez azt jelenti, hogy nem az, amit mi tudunk tenni, mert mi nem tudunk szellemben szegénnyé lenni – mert mi eredendően büszkék vagyunk. Bárhogy igyekeznénk, hogy elfojtsuk a büszkeséget, az felszínre jön. Mikor én másokat lenézek, ott már előjön a büszkeségem. Ez a

munkálat, hogy ide jussunk, ez az, amit Isten Szelleme, Isten kegyelme tud munkálni az életünkben, ha szabad utat talál. Ezért ha valaki megérti ezeket a dolgokat, azt fogja mondani: csakis a kegyelem. Ez azonban nem azt jelenti, hogy nincs meg a mi részünk: hogy miként válaszolunk arra, amit az Úr munkál az életünkben. A körülmények, amelyeken átmegyünk, felfedik, mi van a mi szívünkben. Napvilágra hozzák azt.

Tehát a Máté 5. fejezete arról szól, amit a kegyelem meg tud valósítani az életünkben. Ezek az igeversek nem azt mondják, hogy boldogok azok, akik szellemben szegények akarnak lenni. Nem mondom, hogy ez nem jó dolog, de itt a hangsúly nem azon van, hogy „tenni”, hanem „lenni”. „Ti vagytok a föld sója.” Sokan magukra néznek, és következtetéseket vonnak le: jaj nekem, mikor jutok én oda! „Világ világossága...” Jaj, jaj, szó sincs róla, lehet mások, de nem én. Testvérek, a kegyelem munkálkodhat az életünkben, hogy eljussunk ide. A Szent Szellem az, aki mindent irányít, elrendez. Ő pontosan tudja, hogy azok az emberek vannak mellettünk, akikre nekünk szükségünk van. És ezek olyanok, hogy nem értékelnek, nem ismernek el minket, mert az Úr akar munkálkodni az életünkben. Az 5. fejezet tehát ezekkel a dolgokkal foglalkozik.

Ha pedig látni akarjátok annak a folyamatát, ahogyan az Úr munkálkodni akar az életünkben, olvassátok el a 6. fejezetet, az ugyanis ezzel foglalkozik; a 7. fejezet pedig azzal, hogy miként válaszolunk mi. Mi a mi felelősségünk? És a példázatban, amelyiket a sziklára épített házról olvastunk, ott a szikla a mennyei királyság ígéje. Erről van szó. A homokra épült ház nem arról szól, hogy valaki elveszti az üdvösségét, hanem arra utal, hogy ez a munkálat ezzel kezdődik: „boldogok a szellemben szegények”. Ha nem ilyenek vagyunk, és úgy gondoljuk, hogy vagyunk valakik, akkor jön az eső, az árvíz, a szelek, és beleütköznek a házunkba, és az összeomlik. Erre utal az, hogy azok az emberek, akik az Ő nevében prófétáltak, csodákat tettek, de nem cselekedték Isten akaratát. Ez szörnyű dolog.

Lesznek könnyek a mennyben, de nem mindörökké, mert eljön az az idő, mikor Ő letöröl minden könnyet. De egy időre lesznek könnyek. Mert itt nem arról beszél, hogy egyeseknek azt fogja mondani, hogy „ti hamis emberek vagytok, mert azt mondtátok, hogy az én nevemben cselekesztetek, de ti nem voltatok az én nevemben”. Itt nem erről beszél, hanem hogy az Ő nevében tették, és Isten, aki nem bánja meg az ő ajándékait és az ő elhívását, nem vonta vissza az ajándékait. De ezek az ajándékok nem tesznek alkalmassá a mennyei királyságra.

Lehetnek ajándékaid, de Isten akarata valósul meg az életedben? Elfogadod, mikor nehézségeken mégy keresztül? Látod az Úr kezét? Úgy teszel, mint Madame Guyon, hogy kész lennél kezét csókolni annak, aki bántalmaz téged?

Testvérek, az Úr segítsen, hogy így tudjunk eljárni. Mert ha nem ezt tesszük, és nem lesz együttműködés a részünkről, és nem értjük meg a felelősségünket, eljön az idő, mikor könnyek lesznek a mennyben. Mi felelősek vagyunk, mint egy szülő, aki neveli a gyermekét, és várja, hogy a gyermek felelősséget tudjon vállalni. Az Úr azt mondta egyesekről – és nagyon szép szavai voltak egyes szentekről az Ószövetségből is, és értékelte őket: „kedves férfiú”, ahogy Dánielnek mondta.

Örültem annak amit a testvérnő az imént mondott. Nagyváradon született, és tizenhét évesen ment el Magyarországra a családjával. A nagymamájától hallotta az ígét. És valószínű, hogy ő élte azt, amit neki az igéből, az evangéliumról mondott, és ezt a magot hintette az unokája szívébe. Amikor pedig a testvérnő felnőtt, és az Úr felé fordult, több helyen is járt, és nem találta meg azt, ami a szívében volt. Nem volt megelégedett, és keresett mindenhol ő és a férje. És úgy van, ahogy ő mondta: „gyűjtsétek elem kegyeseimet, akik áldozattal erősítik szövetségemet”.

Testvérek, én meg vagyok győződve, hogy most nagyon világosan tudhatjuk, kik azok a testvérek, akik a világ különböző részein keresik az Urat. A világ előtt rejtve vannak, a világ nem értékeli őket. A világ nem érti a hegyi beszédet. Nem érti, mit jelent hasonlónak lenni Krisztushoz. De nem lehetünk hasonlónak Krisztushoz, ha először nem vagyunk megüresítve saját magunktól, és nem adtuk át magunkat az Úrnak, mint az ószövetségi rabszolga, önként és szeretetből. Nem lehet másként. Ezért adjunk hálát az Úrnak az ő kimondhatatlan nagy kegyelméért, amelyben részünk van! Tudjunk világosságot kérni az Úrtól, hogy lássunk, és kijelentést, hogy megláthassuk az Ő kezét, amikor foglalkozik velünk. Nincs ennél nagyobb munkálat, hogy Vele együtt örülhessünk az eljövendő királyságban. Nem kell nekünk erőlködnünk, hogy mi magunktól tegyünk dolgokat, csak világosságot kell kérnünk az Úrtól, hogy lássuk az Úr kezét, hogyan foglalkozik velünk. És meg fogjuk látni, milyen irgalmas Ő.

Imádkozzunk a vasárnapi alkalomért is. Valószínű, hogy a bemerítkezésnél lesznek vendégek, akik eljönnek, és nagyon fontos, hogy halljanak olyan ígét, ami megragad a szívükben. Ne gondoljunk valami nagy kijelentésre, hanem valamire, amit az Úr munkált az életünkben. Mikor a testvérnő említett különböző személyeket, ezek valóban különleges emberek. És velem is az történt, hogy 1990 után nagyon sok mindenkivel találkoztam, akik komolyak voltak. De a szívemben mindig az volt, hogy nem ez az, amit keresek. Egyszer olvastam egy kis füzetet Austin-Sparkstól [Jézus Krisztus iskolája, magyarul megjelent az Evangéliumi Kiadónál], amelyben volt egy postacím. És írtam annak a kiadónak, hogy nem füzeteket kérek, hanem szeretnék olyan emberekkel találkozni, akik így élnek, ahogy ebben a füzetben olvastam. És így kerültem kapcsolatba John Saundersszel, Kit Mayszel és másokkal. És mindezekben a dolgokban láttam az Úr kezét.

Testvérek, nem elég, hogy megtérünk az Úrhoz, és itt megrekedünk, tovább kell lássunk! Van egy út, van valami, amit az Úr akar munkálni az életünkben, és annak a munkálatnak kell, hogy legyen egy befejezése. És a befejezése ennek a munkálatnak bennünk az lesz, hogy hasonlónak leszünk az Ő Fia ábrázatához. Ne elégedjünk meg kevesebbel! Ne elégedjünk meg azzal, ami ennél kevesebb! Ne elégedjünk meg olyan igehirdetésekkkel, amelyek nem szólnak arról, hogy az ént félre kell tenni. A keresztnak kell munkálkodnia! És azok, akik látják a saját szívük romlottságát, és meglátják, kik ők – nem pedig azt, hogy milyenek mások. Ne elégedjünk meg kevesebbel.

Az Úr helyezze ezt a szent elégedetlenséget mindnyájunk szívébe, és helyezze a szívünkbe a vágyat Őutána – hiszen végső soron mit jelent az, hogy keressük először Isten országát és az Ő igazságát? Lehet, hogy nagyon sokan olvassák ezt az ígét. Azt jelenti, hogy hasonlónak legyünk az Ő Fia ábrázatához. De miként valósulhat ez meg? Elsősorban ez a kereszt munkája, hogy eltávolítsa a mi ádami életünket. És hogyan igyekezhetünk erre? Hát úgy, hogy imádkozzunk, hogy megláthassuk az Úr kezét a helyzetekben. Ne álljak ellene, és tudjam elfogadni, mikor Ő munkálkodik az életemben.

Testvérek, adjunk hálát az Úrnak a mai napért, és imádkozzunk a vasárnapi alkalomért is. Lesznek, akik hallgatják, és imádkozzunk, hogy az élő ige behatoljon a szívükbe, és a mennyei világosság megérintse őket. Hogy ne elégedjenek meg kevesebbel. Csak az Úr tudja ezt munkálni az életünkben.

Mennyei Atyánk, köszönjük mindazt, amit Te munkálsz. Köszönjük, hogy Te azt szeretnéd, hogy ne csak kezdet, hanem befejezés is legyen az életünkben. Urunk, ha magunkra nézünk, nagyon kiábrándultak leszünk: hogyan fog ez megvalósulni? De ha Rád tekintünk bizalommal, Urunk, szükségünk van, hogy megnyisd a szemünket, hogy láthassunk Téged, hogy ne embereket, helyzeteket lássunk, ne legyünk kiábrándultak, hanem Téged lássunk, hogy Te akarsz munkálkodni. És el tudjuk fogadni örömmel a keresztnak ezt a munkáját. Urunk, Rád van szükségünk. Nagy szükségünk van Rád.

Légy irgalmas hozzánk! Ne hagyd, hogy valahogyan elszunnyadva éljünk, és ne lássuk a dolgok háttérében a Te örökkévaló tervedet. Urunk, vágyunk erre! És ne azt halljuk, hogy gonosztevők voltunk, hanem azt szeretnénk hallani: „jól van, jó és hű szolgám”. Uram, köszönöm, hogy munkálkods. Munkálkodj Te, nem csak azokban, akik itt jelen vagyunk, hanem munkálkodj Te, Uram, hogy akik különböző helyeken megtértek Tehozzád, minél többen legyenek, akikben vágy ébred, éhség és szomjúság Teirántad. Köszönjük, hogy meghallgatsz. Az Úr Jézus nevében kérünk. Ámen.